

התן והאיגואנה

פלורה אני סטיל (1847 – 1929)
מסיפורי פונג'אב (הודו)

ליל ירח אחד עבר בכפר תן מסכן ועלוב. הוא מצא במזבלה זוג נעליים ישות, אך מאחר שהעור היה קשה מדי כדי לאכול אותו הוא תלה אותן, כמו עגילים, על אוזניו. אחר כך הוא אסף קצת עצמות יבשות, הביא אותם לשפת הבריכה ועם קצת בוץ רטוב בנה מהם במה. הוא התיישב בהוד רב על הבמה, וכאשר בעל חי כלשהו בא לשתות מים, קרא לו בקול רם "הי! עצור! אסור לך לשתות עד שלא תכבד אותי קודם כראוי. אמור מיד את המשפטים האלה –

*במתו עשויה כסף, מצופה בזהב.
אבני חן באוזניו – הוא נסיך מכובד."*

מאחר שבעלי החיים היו צמאים מאוד ורצו מאוד לשתות, הם לא התווכחו אלא שרו את המילים בלי לחשוב יותר. עשה זאת אפילו הנמר המלכותי, שחשב כי זו בדיחה. התן ראה בכך כבוד והתחיל לחשוב את עצמו למישהו בעל חשיבות עליונה. לבריכה באה גם האיגואנה, הלטאה הגדולה, דומה לתנין שרק זה עתה נולד. "הי, את שם!" קרא התן "אל תשתי לפני שלא תגידי

*במתו עשויה כסף, מצופה בזהב.
אבני חן באוזניו – הוא נסיך מכובד."*

"אווך.. אווך.. " נשפה האיגואנה "רחם עלי. אני כה צמאה. גרוני ניחר! אולי אלגום טיפת מים ואז אגיד את שיר החלל הזה בקול נקי ולא צרוד."
"עשי כך" ענה התן "באמת לשיר שלי מגיע קול נאה."

האיגואנה תקעה את אפה למים והתחילה
לשתות, והתן המתין והמתין עד ייאוש. בסוף
האיגואנה הרימה את ראשה והתחילה לעזוב
את המקום.

"הי! הי!" קרא התן שהתאושש "עצרי-נא ואמרי
את השיר."

"אווי!" ענתה האיגואנה בנימוס "שכחתי לגמרי.
אני צריכה רק לנסות את קולי. איך זה? דו –
רה – מי – פה – סול.. כן עכשיו זה בסדר. איך
הוא השיר?"

"במתו עשויה כסף, מצופה בזהב.

אבני חן באוזניו – הוא נסיך מכובד"

ענה התן, בלי להרגיש שהאיגואנה מתרחקת
לאט מהמקום.

"כן! זה נכון!" קראה האיגואנה ושרה בקולי
קולות

"במתו עשויה עצמות, מודבקת בבוץ.

באוזניו נעליים ישנות. זה תן עלוב"

ומיד התחילה לברוח למאורה שלה.
התן לא האמין לאוזניו. הוא התבלבל לגמרי.
ואז התחיל לרדוף במרץ אחרי הלטאה
הגדולה, אשר רצה מהר, למרות רגליה
הקצרות. אבל בדיוק כשהגיעה למאורה שלה
התן תפס את זנבה.

עכשיו הם התחילו למשוך, זה הנה וזו הנה, עד
שהלטאה התחילה לפחד שזנבה יקרע. אך הם
היו נשורים כך מושכים עד היום לו לא
האיגואנה קראה בקול כנוע "ידידי, לא אוכל
להחזיק יותר. רק עזוב את זנבי ואז אוכל
להסתובב ולצאת."

והתן עזב את הזנב שלה, אבל היא נעלמה
בתוך המאורה. התן שבר את ציפורניו תוך
חפירה אחריה, אך היא בינתיים שרה בצחוק

"במתו עשויה עצמות, מודבקת בבוץ.

באוזניו נעליים ישנות. זה תן עלוב"